

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2018, č. j. 4 A 66/2016 – 46,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „celní úřad“) ze dne 27. 1. 2016, č. j. 7069/2016-510000-12, byl žalobce uznán vinným z nedbalostního spáchání dvou přestupků. Jednak byl žalobce uznán vinným z porušení § 21e zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), spočívající v užití vozidla v systému časového zpoplatnění, aniž by byl uhrazen časový poplatek, čímž spáchal přestupek podle § 42a odst. 2 písm. a) téhož zákona. Dále byl žalobce uznán vinným z porušení § 21e zákona o pozemních komunikacích spočívající v neodstranění dílu kuponu prokazujícího úhradu časového poplatku na viditelném místě ve vozidle bez zbytečného odkladu po skončení jeho platnosti, čímž spáchal přestupek podle § 42a odst. 2 písm. e) téhož zákona. Za spáchání těchto přestupků byla žalobci podle § 42a odst. 7 písm. d) uložena pokuta ve výši 4 000 Kč. Současně mu byla podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne ze dne ze dne 3. 6. 2016, č. j.: 16170-3/2016-900000-304.7, žalovaný změnil odvoláním napadené rozhodnutí celního úřadu tak, že u uvedení příslušnosti správního orgánu odkaz na ustanovení § 55 odst. 3 zákona o přestupcích nahradil odkazem na ustanovení § 55 odst. 1 zákona o přestupcích. Ve zbylé části žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 9. 11. 2018, č. j. 4 A 66/2016 – 46.

[4] V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že považuje za dostatečnou výrokovou část napadeného rozhodnutí. Žalovaný sice ustanovení § 21e zákona o pozemních komunikacích nespécifikoval uvedením konkrétního písmene, avšak konkretizoval jej slovy. Porušení uvedených povinností pak odpovídá subsumpci pod přestupková jednání uvedená v § 42 odst. 2 písm. a) a e) zákona o pozemních komunikacích, z nichž byl žalobce shledán vinným. Z výrokové části je tudíž jednoznačně patrné, která konkrétní ustanovení měl žalobce porušit.

[5] Podle městského soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí ani identifikace místa ve výroku. Z výrokové části je zřejmé, že žalobce vyjžděl ze zpoplatněné komunikace, tj. použil zpoplatněný úsek. Takové místní určení lze považovat za dostatečné a nevzbuzující pochybnost o užití zpoplatněného úseku žalobcem. Nadto lze v případě výkladových nejasností odkázat na odst. 23 napadeného rozhodnutí, kde je místo spáchání přestupků specifikováno ještě podrobněji.

[6] Žalobcovu obhajobu, která se týkala údajného donucení vjet na placený úsek v důsledku dopravní nehody, považoval městský soud ve světle dokazování provedeného v přestupkovém řízení za účelovou. Podle Sdělení Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 11. 9. 2015, č. j. KRPS-299886-1/ČJ-2015-011606, Dopravní inspektorát Praha venkov - ZÁPAD neeviduje žádnou nehodu v daném místě a čase, přičemž ani službu konající příslušníci policie o žádné takové informaci nevěděli. Uvedené sdělení považoval městský soud za dostatečné k řádnému zjištění skutkového stavu a další šetření včetně provedení dalších důkazů, které žalobce v přestupkovém řízení navrhoval, shledal shodně se správními orgány nadbytečným. Městský soud v této souvislosti poukázal i na skutečnost, že žalobce při dopravní kontrole, při níž byly zjištěny oba přestupky, ani nezmínil existenci dopravní nehody, jež měla být jediným důvodem jeho vjezdu na placenou komunikaci. Krom toho mohl žalobce komunikaci opustit již dříve na výjezdech č. 23 a č. 21 a nic jej nenutilo pokračovat až na výjezd č. 19. Zvláště když žalobce neprůjezdnost některého z výjezdů nenamítal.

[7] Uznání viny za přestupek podle § 42a odst. 2 písm. a) a zároveň podle § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích není podle městského soudu v rozporu se zásadou *ne bis in idem*, jelikož zahrnuje odlišná jednání. Zatímco první ustanovení postihuje případy, kdy dotyčná osoba užije vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byl hrazen časový poplatek, druhé ustanovení postihuje jednání, kdy dotyčná osoba neodstraní díl kuponu prokazující úhradu časového poplatku z viditelného místa ve vozidle bez zbytečného odkladu po skončení platnosti tohoto kuponu. Otázka, zda žalobce zaplatil či nezaplatil časový poplatek za konkrétní období, nijak bezprostředně nesouvisí s tím, zda ze svého vozidla odlepil starší, již neplatný kupon. Souběh těchto přestupků není jednočinný, ale vícečinný. Jedná se o dva skutky, z nichž je navíc jeden komisivní a druhý omisivní.

[8] Přestupek podle § 42 odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích nelze podle městského soudu považovat za protiústavní, tím méně za rozporný s čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Předmětné ustanovení chrání konkrétní veřejný zájem na řádném provádění kontrol vozidel stran zaplacení časového poplatku za užití placené komunikace. Vylepený kupon, který pochází ze staršího období, může identifikaci přestupců, kteří časový poplatek nezaplatili, značně ztížit. Jedná se tak o racionální regulaci ztěžující možnost užívat beztretně placenou komunikaci bez zaplacení časového poplatku.

pokračování

[9] Námitku, podle níž při vjezdu na komunikaci absentovala příslušná dopravní značka, považoval městský soud rovněž za účelovou a ničím nepodloženou. Žalobce absenci dopravního značení neuváděl při dopravní kontrole ani v přestupkovém řízení, ač se k věci dvakrát vyjadřoval. Vzhledem k uvedeným okolnostem není obecné tvrzení poprvé zmíněné až v žalobě věrohodné, resp. znevěrohodňující dosud zjištěný skutkový stav. Jelikož údajný deficit v dopravním značení v přestupkovém řízení nijak nevyšel najevo a skutkový stav byl dostatečně zjištěn, není možné klást k tíži žalovaného, že existenci daného nedostatku sám z moci úřední nezjišťoval.

III.

[10] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[11] Stěžovatel namítal, že celní úřad sice uvedl ve výroku rozhodnutí odkaz na skutkovou podstatu přestupku, kterého se měl stěžovatel dopustit, neuvedl však již odkaz na zákonné ustanovení, které měl stěžovatel svým jednáním porušit. Celní úřad odkázal toliko na porušení § 21e zákona o pozemních komunikacích, nicméně toto je rozděleno do několika odstavců a písmen, přičemž obsahuje velké množství právních norem ukládajících rozličné povinnosti. Stěžovateli tak není jasné, zda naplnil skutkovou podstatu přestupku tím, že užil vozidlo v systému časového zpoplatnění bez úhrady časového poplatku, nebo tím, že neprokázal jeho úhradu. Výrok byl o to zmatečnější, že stěžovatel byl uznán vinným ze dvou protiprávních jednání. Podle názoru stěžovatele byl celní úřad povinen ve výroku uvést konkrétní ustanovení porušeného právního předpisu; to nemůže být nahrazováno popisem protiprávního jednání.

[12] Stěžovatel dále namítal, že celní úřad ve výroku řádně nevymezil místo protiprávního jednání. Podle jeho specifikace nelze přezkoumat, zda jednání stěžovatele bylo protiprávní. Celní úřad tvrdil, že k protiprávnímu jednání došlo „při kontrole na výjezdu ze zpoplatněné komunikace Pražský okruh – R1, exit 19“. Podle stěžovatele pouze 10 % úseku sjezdu představuje zpoplatněnou pozemní komunikaci, ve zbytku sjezd nespadá do systému časového zpoplatnění. Z výroku však nelze určit, kterou z těchto částí měl užít, zda k přestupku mělo dojít právě v oné desetinové části sjezdu, která je zpoplatněná, nebo v její devadesátiprocentní části, která zpoplatněná není. Stěžovatel nebyl uznán vinným z toho, že by užil samotnou dálnici (zpoplatněnou komunikaci) R1, stěžovatel byl uznán vinným pouze z užití sjezdu. Je nerozhodné, zda stěžovatel užil i samotnou zpoplatněnou komunikaci (samotné těleso dálnice), když rozsah argumentace stěžovatele i soudu je vázán sděleným obviněním; to bylo ohraničeno na užití sjezdu. Pokud však celní úřad uznal stěžovatele vinným z užití sjezdu na této pozemní komunikaci, který je prakticky celý neplacený, pak k žádnému protiprávnímu jednání, tak jak je vymezeno ve výroku rozhodnutí, dojít nemohlo.

[13] Stěžovatel dále namítal, že nejednal zaviněně. Na dálnici najel pouze proto, že u obce Rudná byla dopravní nehoda a policisté odkláněli dopravu na dálnici. Stěžovatel tedy pouze jednal na pokyn policisty. Stěžovatel nesouhlasil s názorem městského soudu, který jeho tvrzení považoval za účelové. Pouhá skutečnost, že útvar policie Praha – Západ o této skutečnosti nevěděl, neznamená, že tvrzení bylo účelové. Skutečnost, že se jedna složka policie vyjádří, že na místě nezasahovala, ještě neznamená, že jiná složka policie v daném místě nezasahovala. Policie nemá evidenci dopravních nehod, které neviduje, ale u nichž pouze zasahuje či asistuje. Kupříkladu prasklá guma na nákladním automobilu představuje událost v silničním provozu, pro kterou kamion zablokuje dopravu, neobjeví se však v evidenci dopravních nehod. K tvrzení městského soudu o tom, že stěžovatel nesdělil dané skutečnosti policistům, odkázal na své podání přijaté na podatelnu dne 27. 8. 2015, kde svými slovy popsal, co se stalo.

[14] Závěrem stěžovatel namítal porušení zásady *ne bis in idem*, a to z tohoto důvodu, že celní úřad jej uznal vinným ze dvou přestupků, které jsou v podstatných rysech stejné. Oba skutky byly totožné, neboť k totožnosti skutku postačí i samotná totožnost následku. Objekt obou přestupků i jejich následek byl shodný, vždy šlo o způsob zajištění financování dálniční infrastruktury a zamezení jejich bezplatnému užívání. Zájem společnosti je v obou případech identický; vždy jde o ochranu společnosti před neoprávněným užitím zpoplatněné komunikace bez úhrady časového poplatku. V této souvislosti poukázal i na to, že přestupku podle § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích se řidič vozidla může dopustit pouze na komunikaci v systému časového zpoplatnění.

[15] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel v jejím rámci i přes přesvědčivé a rádně odůvodněné závěry napadeného rozsudku pouze přichází opakovaně s argumentací, kterou již uplatnil v žalobě. Žalovaný proto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2018, č. j. 5 As 35/2017 - 52, který osvědčuje kasační stížnost jako nedůvodnou. Žalovaný konstatoval, že přímo ve výroku rozhodnutí celního úřadu jsou uvedena všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normy odpovídající skutkové podstatě dotčených přestupků, včetně slovního popisu obou porušených povinností. Jasně vymezení obou skutků ve výroku rozhodnutí nepřipouští žádné pochybnosti o tom, jakým jednáním jaké normy stěžovatel porušil. Stěžovatel se tak z výroku rozhodnutí celního úřadu nepochybně dozvěděl, jakých konkrétních porušení povinností se dopustil, o čemž jasně svědčí jeho polemika o totožnosti obou skutků, se kterou opakovaně přichází v závěru kasační stížnosti a rovněž v předcházející žalobě. Vzhledem k vyloučení existence tvrzené dopravní nehody před obcí Rudná na základě důkazů opatřených celním úřadem, kdy stěžovatel na podporu svého tvrzení nepředložil žádné důkazy, a skutečnosti, že užil zpoplatněnou dálnici prokazatelně bez úhrady poplatku, je pak bezpředmětná polemika o (ne)možnosti opuštění dálnice na sjezdech č. 23 a 21. Městský soud přezkoumatelně reagoval na všechny žalobní námítky a nelze mu tedy v tomto směru nic vytknout. Jakákoli další argumentace k obsahu kasační stížnosti by pak podle názoru žalovaného byla jen pouhým opakováním závěrů městského soudu, které zazněly v napadeném rozsudku, případně vlastních závěrů, které žalovaný již prezentoval v napadeném rozhodnutí, příp. ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě ze dne 17. 10. 2016. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Ze správního spisu vyplývá, že celní úřad na základě oznámení přestupku, který mu postoupila Policie České republiky, zahájil řízení o přestupku a předvolal stěžovatele k ústnímu jednání na den 14. 9. 2015. Oznámení o zahájení řízení a předvolání bylo stěžovateli doručeno dne 26. 8. 2015. Stěžovatel se k ústnímu jednání nedostavil. V průběhu ústního jednání bylo provedeno dokazování listinami založenými ve spisu a svědeckou výpovědí předvolaného svědka zasahujícího policisty nrap. J. P., o čemž byl vyhotoven protokol. Vyrozměním ze dne

pokračování

20. 10. 2015 byl stěžovatel informován, že dne 5. 11. 2015 v 9 hod. bude mimo ústní jednání proveden důkaz specifikovanými listinami, které nebyly provedeny při ústním jednání dne 14. 9. 2015. Toto vyrozumění bylo stěžovateli doručeno dne 22. 10. 2015. Rovněž tohoto dokazování se stěžovatel nezúčastnil. Téhož dne v 10 hod. se na celní úřad dostavil obecný zmocněnec stěžovatele, kterému bylo umožněno seznámit se se spisovým materiálem. Dne 30. 11. 2015 obdržel celní úřad vyjádření zmocněnce stěžovatele. Rozhodnutím celního úřadu ze dne 27. 1. 2016 byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 42a odst. 2 písm. a) a e) zákona o pozemních komunikacích v souvislosti s porušením § 21e téhož zákona. Proti rozhodnutí celního úřadu podal zmocněnec stěžovatele blanketní odvolání. Celní úřad jej proto usnesením ze dne 3. 3. 2016, které mu bylo doručeno dne 10. 3. 2016, vyzval k doplnění náležitostí odvolání, a to 5 pracovních dnů od doručení výzvy. Zmocněnec stěžovatele na tuto výzvu nereagoval a odvolání nedoplnil. Následně celní úřad postoupil správní spis se stanoviskem žalovanému. Rozhodnutím ze dne 3. 6. 2016 žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí celního úřadu ve výrokové části změnil a ve zbylé části potvrdil.

[20] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je skutkový stav projednávané věci zcela jednoduchý a správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěry správních orgánů stran naplnění podmínek pro postih stěžovatele ve smyslu § 42a odst. 2 písm. a) a e) zákona o pozemních komunikacích. Podkladem pro vydání předmětného rozhodnutí bylo oznámení přestupku Policie České republiky ze dne 26. 6. 2015, úřední záznamy ze dne 26. 6. 2015 a 19. 8. 2015, sdělení Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 11. 9. 2015, výslech svědka nprap. J. P. a fotodokumentace vozidla zn. Porsche Cayenne, registrační značky X. Z těchto důkazů vyplývá, že kontrolované vozidlo se dne 26. 6. 2015 pohybovalo po zpoplatněné komunikaci Pražský okruh R1 v úseku od exit 21 po exit 19, přičemž na vozidle byl vylepen pouze desetidenní dálniční kupon s platností od 28. 2. 2015. Uvedené důkazy celní úřad řádně vyhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu a uvedl, jaká zjištění z nich učinil. Konkrétní zjištění pak uvedl jak v protokolu o ústním jednání, tak i v odůvodnění rozhodnutí o přestupku. V této souvislosti je třeba poukázat i na skutečnost, že stěžovatel zůstal po dobu správního řízení pasivní. Nezúčastnil se ústního projednání přestupku ani dalšího dokazování. K podkladům pro vydání rozhodnutí se vyjádřil až dne 30. 11. 2015. Teprve v tomto podání stěžovatel uvedl, že byl na zpoplatněnou komunikaci sveden z kruhového objezdu před obcí Rudnou z důvodu dopravní nehody a tuto zpoplatněnou komunikaci ihned opustil prvním sjezdem, a k prokázání svého tvrzení navrhl důkazní prostředky. Celní úřad však s ohledem na sdělení policie ze dne 11. 9. 2015 verzi stěžovatele neuvěřil a jeho návrhy k provedení dalšího dokazování neakceptoval. Za této situace městský soud nepochybil, když dospěl k závěru, že skutkový stav byl správními orgány prokázán dostatečně.

[21] Pokud jde o námitku, že celní úřad ve svém rozhodnutí neuvedl odkaz na zákonné ustanovení, které měl stěžovatel svým jednáním porušit, Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[22] Celní úřad ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že stěžovatele uznává vinným „z přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, kterého se dopustí řidič vozidla v systému časového zpoplatnění tím, že v rozporu s § 21e užije vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byl ubrazen časový poplatek, jehož se dopustil z nedbalosti tím, že dne 26. 6. 2015 v 9:40 hodin, při kontrole na výjezdu ze zpoplatněné komunikace Pražský okruh - R1, exit 19 – Ořech, ve směru jízdy k dálnici D1, neprokázal úhradu časového poplatku, neboť neměl na čelním skle vozidla Porsche Cayenne, RZ: X, vylepený 1. díl kuponu prokazujícího úhradu časového poplatku (dále jen „dálniční kupon“), a z přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, kterého se dopustí řidič vozidla v systému časového zpoplatnění tím, že v rozporu s § 21e neodstraní díl kuponu prokazujícího úhradu časového poplatku na viditelném místě ve vozidle, bez zbytečného odkladu po skončení jeho platnosti, jehož se dopustil z nedbalosti tím, že dne 26. 6. 2015 v 9:40 hodin, při kontrole na výjezdu ze zpoplatněné komunikace Pražský okruh - R1,

exit 19 – Ořech, ve směru jízdy k dálnici D1, neměl z čelního skla vozidla Porsche Cayenne, RZ: X odstraněný neplatný desetidenní dálniční kupón (únor 2015).“ Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že s ohledem na celním úřadem uvedené skutkové podstaty přestupků a podrobný popis skutků, je z výrokové části jednoznačně patrné, jaké konkrétní povinnosti řidiče vozidla v systému časového zpoplatnění stěžovatel měl porušit. Tyto konkrétní povinnosti řidiče jsou pak stanoveny v § 21e odst. 1 písm. a) a d) zákona o pozemních komunikacích. Předmětná námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

[23] Rovněž další námitka stěžovatele, že celní úřad ve výroku řádně nevymezil místo protiprávního jednání, je nedůvodná.

[24] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že byl zastaven na sjezdu ze zpoplatněné komunikace R1 (exit 19), který podle přesvědčení stěžovatele z převážné části časovému zpoplatnění nepodléhá. K tomuto Nejvyšší správní soud uvádí, že seznam pozemních komunikací, jejichž užití podléhá časovému poplatku, byl v době spáchání přestupků stěžovatelem stanoven v příloze č. 2 vyhlášky č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem. Předmětný úsek R1 podléhající časovému poplatku byl v tomto seznamu vymezen jako Modletice D1/R1 – Praha Řepy (exity 76 – 26). Z této vyhlášky tak vyplývá, že časovému poplatku podléhá nejen užití této rychlostní silnice, ale také její exit, tj. nájezd a sjezd z této pozemní komunikace. Stěžovatel se tedy mylí, pokud má za to, že sjezd, na kterém byl zastaven, nepodléhá časovému zpoplatnění. Navíc je v dané věci nepochybné, že stěžovatel předtím, než byl policistou zastaven, užil samotnou komunikaci R1, která bezpochyby časovému zpoplatnění podléhá, aniž by uhradil časový poplatek, čímž nesplnil povinnost danou ustanovením § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích a dopustil se přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) téhož zákona. Tím, že neodstranil díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku z viditelného místa ve vozidle bez zbytečného odkladu po skončení platnosti tohoto kupónu, současně nesplnil ani povinnost danou ustanovením § 21e odst. 1 písm. d) zákona o pozemních komunikacích a dopustil se tak i přestupku podle § 42a odst. 2 písm. e) téhož zákona. To, že se stěžovatel těchto přestupků dopustil, dále vyplývá z úředních záznamů ze dne 26. 6. 2015 a 19. 8. 2015 a ze svědecké výpovědi zasahujícího policisty, v nichž je uvedeno, že policista zaznamenal vozidlo stěžovatele na rychlostní komunikaci R1 na exitu 21 ve směru od D5 k D1. Vozidlo zastavil z důvodu bezpečnosti provozu na sjezdu směr Ořech (exit 19). Z uvedeného je zřejmé, že se stěžovatel se svým vozidlem pohyboval na místě, jež se nachází v zpoplatněném úseku pozemní komunikace vymezeném exity 76 - 26. O tom, že se stěžovatel předmětných přestupků dopustil, svědčí i tvrzení samotného stěžovatele v žalobě i kasační stížnosti, v nichž uvádí, že na dálnici D5 najel již v obci Rudná a dále pokračoval po Pražském okruhu R1 až po exit 19, tj. sám stěžovatel připouští, že použil předmětnou rychlostní silnici podléhající časovému zpoplatnění. Názor žalobce, že sjezd z rychlostní komunikace je dovoleno použít bez příslušného kupónu je absurdní již s ohledem na to, že na sjezd je možné se dostat pouze z rychlostní komunikace.

[25] Nejvyšší správní soud se dále ztotožňuje s městským soudem v tom, že stěžovatelovo tvrzení o nutnosti vjet na placený úsek v důsledku dopravní nehody u obce Rudná lze považovat za nepřesvědčivé a účelové. Celní úřad za účelem ověření tvrzení stěžovatele učinil dotaz na Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor služby dopravní policie (viz žádost o sdělení informace ze dne 1. 9. 2015). Podle sdělení policie ze dne 11. 9. 2015 tato neevduje dopravní nehodu, ke které by došlo dne 26. 6. 2015 v obci Rudná u Prahy, na křižovatce silnic ul. Masarykova a Za Panskou zahradou v době od 08:00 do 10:00 hodin, vyžadující odklon dopravy směřující po Masarykově ulici do Rudné a do Prahy na dálnici D5. Podle tohoto sdělení ani dotazem u policistů, kteří byli v uvedeném dni zařazeni do hlídky zpracovávající dopravní nehody, nebyly rovněž zjištěny informace o tom, že by v popisovaném místě a čase dopravní

pokračování

nehodu řešili, nebo činili jakákoli jiná opatření vyžadující odklon dopravy na dálnici D5. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je vyloučeno, aby příslušný orgán dopravní policie neměl vědomost o události v silničním provozu, která zablokuje dopravu v takovém rozsahu, že je třeba odklánět dopravu na objízdnou trasu. O nepřesvědčivosti a účelovosti tvrzení stěžovatele svědčí i skutečnost, že tuto obhajobu poprvé řádně uplatnil až v podání ze dne 30. 11. 2015, tedy po ukončení dokazování správním orgánem, ačkoliv tak mohl učinit již dříve. Stěžovatel v této souvislosti poukazoval na to, že tak poprvé učinil už v podání, které bylo celnímu úřadu doručeno dne 27. 8. 2015. K tomuto podání však celní úřad nemohl přihlížet, neboť z něj nebylo zřejmé, komu je určeno, čeho se týká, kdo jej učinil a nebylo datováno ani podepsáno. Celní úřad na základě obsahu tohoto podání dospěl k závěru, že se zřejmě jedná o vyjádření stěžovatele ke zjištěnému přestupku. Proto stěžovatele usnesením ze dne 31. 8. 2015 vyzval, aby ve lhůtě deseti dnů od doručení výzvy odstranil vady předmětného podání s tím, že pokud tak neučiní, nebude k tomuto podání přihlížet. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 1. 9. 2015. Stěžovatel však na výzvu nereagoval a vady předmětného podání neodstranil. Z uvedených důvodů k tomuto podání nemohl přihlížet rovněž žalovaný, městský soud i Nejvyšší správní soud.

[26] Konečně i poslední námitka stěžovatele ohledně porušení zásady *ne bis in idem* je nedůvodná.

[27] Pro správní trestání platí zásada *ne bis in idem*, podle níž nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro stejný skutek. Předpokladem jejího uplatnění je, aby se jednalo o stejný skutek, tj. aby byla dána totožnost skutku. Jde však o dva různé skutky a dva odlišné přestupky, pokud řidič vozidla v systému časového zpoplatnění jednak užije vozidlo, aniž by byl uhrazen časový poplatek (následkem je porušení zájmu na řádném výběru časových poplatků za užití placené komunikace) a jednak neodstraní díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku z viditelného místa ve vozidle bez zbytečného odkladu po skončení platnosti tohoto kupónu (následkem je porušení zájmu na řádném provádění kontrol vozidel stran zaplacení časového poplatku za užití placené komunikace). V nyní posuzovaném případě je tedy zřejmé, že se stěžovatel dopustil dvou různých skutků, a proto k porušení výše uvedené zásady nedošlo.

[28] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu